

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 10/11/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 22)

Phật và đệ tử của Phật không hề nghỉ hưu mà làm việc đến khi sức cùng lực kiệt, tuy nhiên, các Ngài hoàn toàn tự tại đến đi như một lữ khách.

Trong nhiều bài giảng Hòa Thượng nhắc mọi người hãy tra trên Đại Tạng Kinh gồm Kinh, Luật, Luận ghi chép hết thầy lời giáo huấn của Phật, tìm xem Thích Ca Mâu Ni Phật có ngày nào nghỉ hè không? Không hề có!

Hòa Thượng trích dẫn thêm: ***“Trong Thích Ca Phương Chí, ghi chép những chuyện ký của Thế Tôn cho biết Ngài và các đệ tử của Ngài không hề có nghỉ hưu.”***

“Cho dù còn một chút sức lực nhỏ có thể tận tâm tận lực vì chúng sanh thì phải nỗ lực”, Hòa Thượng nói và đã chứng minh bằng cả cuộc đời của Ngài. Lão Hòa Thượng Hải Hiền 112 tuổi còn trèo cây hái quả hồng đãi Phật tử. Cụ Bà Hứa Triết hơn 100 tuổi vẫn chăm sóc những người già bệnh khổ.

Khi còn khỏe, Hòa Thượng giảng một ngày 4 giờ, 2 giờ, rồi 1 giờ, về sau khi tuổi đã cao thì giảng hơn 20 phút. Về sau nữa, Ngài chỉ thu âm chứ không ghi hình vì lúc đó, tuổi Ngài quá cao thân thể tiêu tụy và lời nói rất yếu ớt. Người ta không muốn cho các đồng tu nhìn thấy mà đau lòng. Có những đoạn ghi âm 20 phút, 10 phút rồi chỉ còn 5 phút.

Lần tôi đi dự pháp hội ở nước Anh, đến giờ giảng, họ chỉ phát lại video của Ngài được ghi hình trước theo chủ đề của buổi pháp hội đó. Đây là tinh thần không hề ngơi nghỉ, đều là tận tâm tận lực vì chúng sanh.

Trong các tự viện ngày nay, các Hòa Thượng lớn tuổi, khi thể lực đã suy yếu thì nhường lại công việc chấp sự, quản sự cho các học trò trẻ. Hòa Thượng nói: ***“Đây không phải là nghỉ hưu mà là giao việc cho các vị trẻ làm tốt hơn. Các vị lớn tuổi lo chuyên tâm tu tập, làm hướng đạo sư ở phía sau”***.

Các Ngài không có tinh thần dưỡng lão còn chúng ta chưa già mà cứ nghĩ mình già, đã lo nghỉ ngơi. Phật, Bồ Tát đều luôn trân trọng thời gian sống ở thế gian nên các Ngài rất phấn phát, luôn ở trạng thái dũng mãnh tinh tấn.

Còn hành động và việc làm của chúng ta thì rề rà, chệnh mảng, nhếch nhác, dẫn đến nhiều hệ lụy, thậm chí không thể thành tựu đạo nghiệp. Việc chỉ giải quyết trong một buổi sáng thì mình làm đến ba ngày mà việc ba ngày thì mình làm đến ba tuần. Vậy thì những việc của cơ quan, đoàn thể và việc hệ trọng quốc gia thì mình sẽ để tệ hại hơn.

Chúng ta đang quá lãng phí thời gian của sinh mạng nên luôn hẹn ngày mai, rồi ngày mai nữa. Với tôi thì khác, việc gì cố gắng được trong hôm nay thì phải làm rốt ráo viên mãn trong hôm nay, phải luôn tự khích lệ rằng: *“Đã gánh vác thì phải phấn đấu làm tốt phần việc mình được giao”*.

Tôi được người ta khen là làm việc 12 tiếng mới nghỉ trong khi người khác là tám tiếng. Ai *“vô công rồi nghề”* mới ham thích tiếng khen. Còn mình thật làm, danh đúng với thực, cho nên dù không có những lời khen đó, mình vẫn làm y như vậy. Không phải một tháng, một năm mà trường kỳ nhiều năm qua đều là như thế.

Nếu không tự mình phấn đấu từng ngày thì ai cũng đầy đủ tập khí rề rà, chệnh mảng, nhếch nhác, lười biếng. Sáng nay tôi tỉnh giấc sớm nằm chờ chuông báo thức. Chợt tâm tôi hé lên ý niệm nghỉ thêm chút nữa vì mới có 3h40. Ngay đó, ý niệm thứ hai dấy khởi là bấy lâu nay làm gì có tiền lệ. Thế là tôi bật dậy.

Năm Hòa Thượng gần 80 tuổi, Cư sĩ Lý Mộc Nguyên muốn sắp xếp hai người giúp việc cho Ngài nhưng Ngài không nhận và nói: *“Lão Cư sĩ Lý Bình Nam lúc hơn 90 tuổi vẫn là tự làm mọi việc kể cả giặt quần áo, nấu ăn.”* Chúng ta hãy phản tỉnh, cố gắng làm theo. Lúc đầu thì chưa giống nhưng làm lâu dần thì sẽ giống các Ngài.

Có người rất muốn tinh tấn nhưng bản thân không tự nỗ lực mà suốt ngày xin Phật. Nếu ban được, Phật đã cho tất cả mọi người sự tinh tấn, sự thiện tâm và nỗ lực từ bỏ ác hạnh để chúng sanh không ai phải đọa lạc.

Phật không ban phát cho chúng sinh mà *“Thế Tôn ở đời thuần túy là dạy học”*, Hòa Thượng nói. Để có chỗ cho đại chúng an định, ngài tiếp nhận Tịnh xá Trúc Lâm do ông Trương giả Cấp Cô Độc và Thái tử Kỳ Đà cúng dường. *“Thế Tôn chỉ tiếp nhận quyền sử dụng chứ không tiếp nhận quyền sở hữu,”* Hòa Thượng khẳng định.

Cả đời của Hòa Thượng cũng đều là như vậy. Nhiều người muốn tặng các cơ sở hạ tầng nhưng ngài không nhận. Ngài chỉ mượn hoặc làm hợp đồng thuê đất hoặc nhà có giao kết là bên A cho bên B thuê tu hành đúng pháp và đúng giới luật thì vĩnh viễn là đạo tràng, còn nếu bên B mà không đúng pháp và giới luật thì phải trả cho bên A.

Động thái này không phải do Hòa Thượng tự sáng tác mà từ nơi kinh điển ghi chép lại là Thích Ca Mâu Ni Phật và đệ tử Phật đều chỉ tiếp nhận quyền sử dụng còn quyền sở hữu tịnh xá là của các trưởng giả, đại quan và quốc vương.

Hòa Thượng nói: *“Toàn quyền sử dụng thì tự tại thoải mái, còn quyền sở hữu thì rất là phiền toái”*. Cho nên ngày Ngài viên tịch, Ngài không có bất cứ thứ gì để di chúc. Từ khi ngài 36-40 tuổi trở đi, Ngài đã trả lại thẻ ngân hàng và không sử dụng đến tiền. Ngài rất tự tại. Ngài nói *“Tôi đến như một lữ khách và ra đi như một lữ khách”*.

Có lần Hòa Thượng giảng pháp ở Cư Sĩ Lâm, Xinh-ga-po ngài nói với các Phật tử: *“Gần đây giảng đường được thay ghế nệm, các ngài ngồi cảm thấy có êm không? Nếu không êm, thì báo với cư sĩ Lý Mộc Nguyên để ông biết mà sửa lại tại vì ông là chủ.”* Hòa Thượng nói: *“Các vị thấy không? Làm chủ khổ như vậy đấy!”* Người làm chủ phải trả phí điện, nước, phí vệ sinh, rồi sửa chữa nhà cửa khi xuống cấp, còn người làm khách đến rồi đi một cách tự tại.

Cho nên, tinh thần của nhà Phật chỉ là tạm trú. Người thế gian thì mong quay lại Ta Bà làm người giàu sang còn người học Phật hiểu rõ chúng sinh tùy nghiệp luân chuyển. Nghiệp chướng đã tạo ngày một nặng hơn thì đời sau không thể giống đời này

Nhà Phật thường nhắc người tu hành: “*Đời nay tu phước tích phước thì đời sau có thể giàu sang nhưng đời thứ hai giàu sang lại là oan nghiệt cho đời thứ ba*”. Giàu sang thì tạo nghiệp mà tạo nghiệp thì đời thứ ba phải trả nghiệp, gọi “*Tam Thế Oán*”.

Giàu sang như nhà người quen tôi từng đến thăm, thì gần như các tử lạnh tử đông không thiếu một thứ sơn hào hải vị quý hiếm nào. Người nghèo dưới quê trước đây một tháng mới ăn thịt một lần nên tạo nghiệp ít, còn mình giàu sang, ngày ngày tạo nghiệp với chúng sanh vậy thì có phải là oan nghiệt cho đời thứ ba không?

Có người ngày ngày niệm Phật cầu vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc nhưng quyền sở hữu của họ là vài chục cuốn sổ nhà đất và tiền gửi ở rất nhiều ngân hàng. Đó là tự mình tạo ra ràng buộc cho chính mình.

Hòa Thượng nói vui là: “*A Di Đà Phật từ bi đưa tay tiếp dẫn chúng ta lúc lâm chung, mà ở dưới cứ dính mắc nào là sổ nhà đất, tài khoản ngân hàng v..v quá nhiều như vậy thì làm sao mà bay lên được*”.

Tôi nhớ mãi lúc xưa tôi ra Hà Nội, người ta từng đoàn từng đoàn đưa rước, ngay lúc đó, tôi đã cảm nhận thấy sự hư tình giả ý. Tôi không hề có chút động tâm bởi từ lâu tôi đã nghe lời Hòa Thượng, đến và đi đều như một lữ khách.

Hành nghi của cả đời Thích Ca Mâu Ni Phật và đệ tử của ngài là hy sinh phụng hiến, lấy giáo dục làm đầu. Suốt 49 năm, Thích Ca Mâu Ni Phật là một nhà giáo dục nghĩa vụ đa nguyên văn hóa. Ngài đến với các tôn giáo, các giai cấp để độ họ. Ngài không nghĩ hưu, không lo dưỡng già mà phục vụ chúng sanh đến hơi cùng lực kiệt.

Phật và các đệ tử của Ngài ra đi không bệnh khổ, ra đi một cách tự tại. Chúng ta có làm được không? Chỉ cần cả đời này, chúng ta hướng đến Phật, đến Hòa Thượng mà làm, chúng ta cũng sẽ ra đi nhẹ nhàng và chỉ bệnh chút chút chứ không cần can thiệp về y tế./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*